

Chương 19

Thất Thủ Đánh Tình Lang
Cách Tường Trộm Nhìn Sắc

K hông ngờ chính lúc ấy Yến Lăng Vân bật ra chuỗi cười Nhiếp Hồn Trường Tiểu đẩy chân khí thoát khỏi sự kềm chế của huyết đạo, tự giải tình trạng bị khống chế, phi thân thẳng lên thần kham nơi lão quỷ Lãnh Thanh Thu vừa ngồi lúc nãy. Điều ấy trong nhất thời Huyền Âm Đế Quân không thể ngờ tới và nhân đó chàng dùng uy lực của tiếng cười chấn khai huyết đạo.

Trong khi bị bất ngờ Lãnh Thanh Thu quả không thẹn là ma đầu Chưởng môn nhân, tuy thấy tình hình đối với lão rất bất lợi vì chung quanh toàn là địch thủ lợi hại, nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, hai tay lão ma đầu phát tới ánh đèn, tức thì toàn bộ đại điện chìm vào bóng đêm đen kịt ngửa tay không nhìn thấy năm ngón. Tiếp đó gió lạnh rít lên như quỷ khóc ma hờn, trời suy đất sụp như toàn điện đổ sụp xuống. Chuyện xảy ra cũng ngoài dự liệu của Yến Lăng Vân và hai nữ lang. Nhất là Yến Lăng Vân, chàng vội kêu to:

- Nhị vị hiền muội mau mau vận công đừng vọng động, hãy để ngu huynh phá hủy hết cơ quan mai phục của lão ma rồi sẽ tính.

Chớp mắt những tiếng nổ liên tiếp vang lên, Lăng Vân Yến trong lúc hoang mang vì biến cố vội vàng thi triển Càn Thiên Cương Khí bảo vệ thân mình và đồng bạn Ngọc Quan Âm. Đột nhiên nàng thấy cánh tay bị hơi chấn động, miếng Âm Phù Ngọc Điệp đã bị người khác thừa cơ đoạt mất. Nàng vội kêu lên kinh ngạc, phản chưởng đánh mạnh tới trước.

Đồng thời trong tâm niệm nàng, người đoạt Âm Phù Ngọc Điệp rõ ràng là Huyền Âm lão quỷ chứ không còn ai khác, đối với cường địch này nàng ngại gì mà không phát ra mười thành công lực chưởng phong đánh ra cực kỳ mãnh liệt. Lập tức liền nghe một tiếng ùm kinh thiên động địa, trong ấy có lẫn tiếng hự trầm uất của người bị trúng thương, liền đó một bóng phi ra, trước mặt nàng hiện ra một thạch đạo le lói ánh sáng.

Trước mắt nàng cảnh tượng hoàn toàn biến đổi, không còn thấy dấu vết gì của Lạc Hồn Điện nữa, hai bên thạch đạo tối mù và Yến Lăng Vân không biết đã biến dạng nơi đâu, chỉ có Huyền Âm lão quỷ đứng sừng sững ở cửa thạch đạo, hai mắt lão đảo diên nhìn Lăng Vân Yến lạnh lẽo cắt tiếng:

- Tiểu nữ tử này cũng được chút ít chân truyền của Thiên Đô lão đấy, tuyệt lắm, tuyệt lắm.

Rồi lão lại nhìn vào lòng huyết sâu thăm thăm lắc đầu:

- Chỉ tại kinh nghiệm còn ít quá, tiếc thay một chưởng đã đánh tiểu tử kia xuống Âm Phong Địa Ngục của chúng ta rồi, từ nay vĩnh viễn không thể sống được nữa!

Lão thở dài một tiếng quay lưng bỏ đi mất. Câu nói ấy như tiếng sét nổ bên tai hai nữ lang, vì các cơ quan trong cái tòa Lạc Hồn Điện đã bị phá hủy mà người yêu của hai nàng không thấy tông tích nơi đâu, hiển nhiên lời lão quỷ cũng có mấy phần sự thực. Thêm nữa hai nàng bấy giờ mới tỉnh ngộ, tiếng hự trầm uất lúc nãy không phải là của kẻ địch, chắc chắn Lăng Vân Yến đánh chưởng lầm trúng Yến Lăng Vân rồi.

Hai nữ lang không kịp suy nghĩ vội vàng tung thân vào trong động tìm kiếm, tiếng vọng ong ong từ trong huyết sâu vọng ra, rõ ràng người yêu đã bị rơi xuống đó.

Bấy giờ Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên đã tấm tức khóc, nàng nức nở nói với Lăng Vân Yến:

- Lăng tử tử, xin tử tử hãy bảo trọng, nếu Yến ca ca đã gặp bất hạnh, tiểu muội không muốn sống một mình nữa!

Không đợi nàng đáp, nàng gieo mình liền xuống miệng huyết. Đương nhiên lúc ấy cô nương Lăng Vân Yến cũng hết sức đau khổ nhưng vẫn còn bình tĩnh hơn Bạch Phụng Tiên, vì nguyên nhân thất lạc của Yến Lăng Vân là trực tiếp do nàng làm lẫn. Trong nỗi bi thương ấy, tâm thần nàng vẫn không hề loạn và phản ứng vẫn cực mau lẹ, tay nàng chụp trúng liền Bạch Phụng Tiên:

- Khoan đã Phụng muội muội, nhất thời tử tử thiếu thận trọng lầm đánh trúng Yến ca ca, người đáng chết phải là tử tử, chỉ vì sự sống chết của chàng chưa biết chắc ra sao, từ từ chúng ta sẽ tìm cách xuống dưới huyết sâu ấy xem sao.

Nàng xoay lưng cho Bạch Phụng Tiên ngồi lên rồi vận chân khí, đề khởi cương khí hộ thân, thi triển tuyệt kỹ Nhiếp Không Đạp Hư tung thân xuống động huyết. Quả nhiên không phải tự nhiên mà nơi này có tên Âm Phong Địa Ngục, vì nó rất rộng và rất sâu, cộng thêm khí lạnh thấu xương từ dưới đáy bốc lên liên hồi.

Hai nữ lang đã có Càn Thiên Cương Khí hộ thân mà vẫn thấy lạnh chịu khôn xiết. May thay Lăng Vân Yến bản lãnh rất cao cường, tuy chân nàng vẫn đạp vào khoảng không nhưng chưởng lực không ngớt đập vào hai vách đá mượn sức phản chấn của nó đưa thân hạ từ từ xuống, chỉ khổ vì mây mù khói tỏa không thấy cảnh vật chung quanh ra sao.

Thân rơi ước đến ngàn trượng, đáy động mới mở ra rộng lớn. Lăng Vân Yến có dịp nghỉ ngơi, nàng đặt Bạch cô nương xuống đất rồi nắm lấy tay, hai cô nương tiếp tục hành trình. Chợt thấy dưới chân hơi trơn, bốn bên đều là những nhám thạch vờn ra như những chiếc răng bén nhọn, gió lạnh vùn thét gào, mây mù trùng trùng rất đáng sợ. Nếu hai cô nương không vì tình lang mà coi thường sinh tử, chẳng thể nào đủ can đảm tiếp tục hành trình dưới đáy hang động hiểm ác này, và nếu không có bản lãnh tuyệt thế của Lăng Vân Yến chắc chắn hai nàng cũng đã tan xương nát thịt.

Họ cứ tiếp tục đi tới mãi, lâu lắm lâu lắm mà vẫn chưa thấy bóng dáng Yến Lăng Vân ở đâu và cũng chẳng phân biệt được ngày hay đêm. Nhất là thạch động lúc rộng lúc hẹp, nhiều đoạn phải cong người chui qua rất hao tổn sức lực và nhất là không đạt được mục đích gì, khiến hai nàng từ hy vọng chuyển dần sang thất vọng, vừa đau khổ vừa kiệt lực.

May sao không lâu sau, bỗng cảm thấy một luồng gió mát thổi tới, trước mắt đột nhiên sáng hẳn. Đồng thời Lăng Vân Yến phấn chấn tinh thần, lập tức nắm chặt lấy tay Ngọc Quan Âm, cước bộ tăng thêm tốc độ chạy tới vùng ánh sáng.

Có lẽ đây là nơi cuối cùng của địa huyết rồi, vì trên đầu nàng đã nhìn thấy núi non trùng điệp. Bên tai nàng lại nghe tiếng nước chảy ào ào không dứt. Bên phía tây hai nàng đã dựng tới mây, những đỉnh núi như chọc thủng bầu trời và bên phải có một dòng thác treo từ trên cao đổ xuống như điên cuồng chảy vào một ngọn suối nước xanh như ngọc tung lên những bụi nước lạnh lẽo này mà có tên Âm Phong Địa Ngọc chăng?

Đưa mắt nhìn về phương đông, ánh nắng đã le lói lên cao dần, màu nắng rực rỡ như tiếp cận với núi non bao la không bờ bến. Bạch Phụng Tiên kêu ồ một tiếng:

- Lăng tỷ tỷ, chẳng lẽ chúng ta ở dưới địa huyết này đã qua đêm rồi sao? Nơi này là nơi nào thế?

Bấy giờ tóc mây của Lăng Vân Yến tán loạn, dung nhan tiêu tụy, nàng đang thần thờ nhìn về mấy cái động núi xa xa, thuận miệng đáp:

- Không biết, giả như Yến ca ca rơi xuống động này sao ta chẳng thấy chàng đâu, phải chăng chàng đã thoát hiểm rồi?

Tự nhiên điều phán đoán của nàng cũng có phần hợp lý, vì cái huyết động này ở đây cực lớn, hoặc là chàng đã gặp gì trong này và đã thoát hiểm biết đâu chừng? Bạch Phụng Tiên cất tiếng rất hưng phấn:

- Chỉ mong được đúng như lời Lăng tỷ tỷ.

Nhưng rồi nàng lại u oán than:

- Tiểu muội chỉ sợ chúng ta lại trúng quỷ kế của Huyền Âm lão quỷ đó thôi.

Điều đó kể ra cũng có khả năng. Nữ hiệp Lăng Vân Yến thở dài:

- Phụng muội muội, chúng ta hãy tìm chỗ nào tạm nghỉ ngơi và tìm hiểu xem nơi này là đâu rồi sẽ tìm kiếm Yến ca ca sau.

Cả hai cô nương liền thi triển tuyệt kỹ Bích Hồ Du Tường vượt lên tận đỉnh núi tìm một nơi đất đai bằng phẳng nghỉ ngơi. Những luồng gió mát rượi trên núi như quét sạch bao mệt mỏi hơn nửa ngày nay. Đồng thời, từ xa xa họ nhìn thấy một luồng khói bếp nhàn nhạt bốc lên, hiển nhiên tất có nhà người nào đó.

Suốt ngày nay họ chưa có chút gì vào bụng, bấy giờ mới cảm thấy đói cồn cào, nhìn chung quanh vẫn chỉ là vách núi, hoàn toàn không thấy bóng của Yến Lăng Vân đâu, họ lại đi xuống một cửa động tới một vùng giữa hồ nước, chung quanh là những vách đá dựng chơm chөрm. Họ vô cùng thất vọng đang định quay lên bỗng ngay lúc đó nghe có tiếng người từ xa vọng lại, thấp thoáng nghe như tiếng nghiêng răng:

- Hay lắm, giờ này chắc lệnh sư đã tóm được tên tiểu tử lạc đường kia rồi, cần gì em đến làm chi nữa...?

Tiếp đó là tiếng đáp có vẻ giận dữ của một nữ nhân:

- Đồ tồi, thì ra ngươi định dụ ta lại đây để làm bậy ư? Đừng hòng...

Hiển nhiên hai nam nữ này dẫn nhau tới đây định làm gì đó không tốt đẹp gì nhưng vì câu "tóm được tên tiểu tử lạc đường" lọt và tai hai cô nương khiến họ phấn chấn nhận định "tiểu tử lạc đường" kia tất phải là Yến Lăng Vân. Họ theo hướng tiếng nói tìm đến, chỉ đi độ mười trượng họ nhìn thấy sau tảng đá lớn đi ra một nam một nữ. Nam ước độ trên bốn mươi mặc quần áo đạo sĩ lưng đeo trường kiếm mặt mày rất hung ác, còn nữ dáng vẻ khá nhẹ nhàng uyển chuyển áo xanh quần đỏ, tuy cũng đã quá tuổi xuân xanh nhưng trang điểm khá yêu kiều dễ bắt mắt. Trung niên đạo nhân kia vừa nhìn thấy hai nữ lang liền dờ mặt ra như mèo thấy mỡ, lập tức chạy lại cười lớn:

- Không ngờ lại có hai tiên nương đến tìm bản đạo ở đây, tiên nương có gì chỉ giáo?

Câu đầu tiên đã biết y không phải là người đứng đắn, gặp hai giai nhân giữa vùng hoang vắng này, y tưởng dễ dàng giở trò thú vật. Nữ hiệp Lăng Vân Yến mặt lạnh như băng trừng mắt hỏi:

- Các người là ai? Chốn này là chốn nào? Lúc nãy người vừa nói "tiểu tử lạc đường" kia hiện đang ở đâu? Mau nói thật cho chúng cô nương nghe.

Tên đạo sĩ trung niên vẫn cười ha hả trong lúc phụ nhân mỹ miều kia bước tới gần cười khanh khách:

- Ô! Hai vị tiểu muội này ở đâu xuất hiện thế này? Các muội muội không biết nơi này nguy hiểm lắm hay sao? Đại tỷ tỷ tên là Ngô Mỹ Nương được người gọi là Tái Phi Yến nhà ở dưới chân ngọn Phù Dung Phong kia, sớm nay có tên tiểu tử lạc đường có lẽ là đồng bạn của hai tiểu muội? Yến Lăng Vân đang ở trong am được gia sư chiêu tiếp rất nồng hậu. Đi nào! Ta dẫn hai tiểu muội đến gặp nào!

Bà ta tiến sát tới hai cô nương thân mật nói tiếp:

- Nơi này là nơi ai cũng biết tên là Đầm Đại Long. Ô! Hai vị tiểu muội đều xinh đẹp thế này, nếu muốn du sơn đáng lẽ phải dẫn theo vài tên nô bộc mới phải vì nơi này nhiều kẻ ác lắm, may hai tiểu muội hôm nay gặp đại tỷ đây rất hiếu khách. Chúng ta đi chứ?

Bà ta nói một loạt, nhất là ba tiếng địa danh Đầm Đại Long khiến Lăng Vân Yến giật mình kinh ngạc vì nàng biết Đầm Đại Long nằm trong dãy Đãng Sơn Bắc Nhạn cách Lạc Hồn Nhai có đến trăm dặm và nhìn sắc mặt đáng ghét của phụ nhân nàng đã muốn bỏ đi liền nhưng vì an nguy của Yến Lăng Vân nàng đành nhân nhượng cố nhìn xem phụ nhân kia giở trò gì. Chợt thấy trung niên đạo nhân cười hăng hắc với bà ta:

- Tiệp tỷ kia! Ta là Chiêu Hồn Sư Giả Phùng Uyên đãi em đâu có bạc béo và chúng ta có giao hẹn trước không được can thiệp vào chuyện của nhau, sao hôm nay em lại có ý muốn phá ta? Đất này đâu phải của em?

Hiển nhiên tên đạo sĩ này nhìn thấy hai mỹ nhân, ý muốn chiếm đoạt, nào ngờ nữ nhân kia không chịu kém:

- Họ Phùng kia, bình sinh đại nương thích dây vào việc người khác, người muốn gì nào?

Hình như tên đạo sĩ có phần nào sợ phụ nhân nên biến sắc, y xoay thân chớp nhoáng vươn trảo đồng thời chụp tới hai cô nương. Chiêu thế bất ngờ của y chẳng những cực mau lẹ mà thân hình bộ pháp đều chứng tỏ không phải hạng tầm thường. Rõ ràng trong bụng y nắm chắc sẽ bắt trúng hai cô nương nên y không cần báo trước với Tái Phi Yến lập tức xuất thủ liền.

Nhưng lần này y đã bị quả báo vì chụp trúng lửa. Lăng Vân Yến đợi chiêu y đến rất gần mới quát lên:

- Cầu tặc dám cuồng động!

Chưởng của nàng chỉ hơi đẩy nhẹ tới trước, Chiêu Hồn Sứ Giả Phùng Uyên bật kêu lên một tiếng trầm uất, thân thể cao lớn của y văng lộn xuống đỉnh đá rơi luôn xuống đầm sâu. Đương nhiên nếu may y chưa chết cũng bị thương nặng. Ngô My Nương kinh dị đến ngẩn người nhất thời không biết làm gì trong lúc Bạch Phụng Tiên thúc giục:

- Hãy dẫn đường cho tỷ muội chúng ta, may chúng ta sẽ tha chết cho.

Mọi việc chỉ xảy ra trong khoảnh khắc. Phụ nhân yêu mỹ kia vội định thần nhìn xuống đáy đầm một cái rồi từ từ đáp:

- Tai họa do nhị vị gây ra rất lớn, tên họ Phùng nọ là đồ đệ yêu của Long Thu Vũ Sĩ Tề Thiên Lạc ở đây, võ công của lão cao khôn lường không dễ cho nhị vị đối phó đâu, chỉ e đến ta cũng khó thoát bị liên can đó.

Lăng Vân Yến phảng phất nhớ đã có lần nghe tổ phụ nhắc lại chuyện khi xưa Đông Hải quần ma tụ hội tại nơi của Tề Thiên Lạc, không ngờ lão lại ẩn tích nơi này! Nhưng nàng vốn là ghé con không sợ cọp và cũng có tài nghệ hơn người, tuy có hơi cảnh giác nhưng vẫn không cần lưu tâm quát vào mặt Tái Phi Yến:

- Im đi, mặc là ai chỉ cần phạm tới bản cô nương quyết không thể tha, sao chưa dẫn đường mau? Ta hỏi người, tiểu tử lạc đường sáng sớm hôm nay phải chăng là có họ Yến?

Ngô My Nương không cần suy nghĩ chút nào đáp liền:

- Không sai, chính là họ ấy, hình như trong tên còn có một chữ Vân. Nhị vị hãy đi theo ta.

Xét như thế rõ ràng là Yến Lăng Vân không sai. Bất giác hai cô nương phấn chấn tinh thần khỏe hẳn lên như mới được uống một viên thuốc định tâm hoàn, vội vàng bước theo chân Tái Phi Yến. Ba người cùng phi hành một lúc khá lâu mới xuống tới dưới chân núi. Lúc này mây mù vẫn còn mù mịt không nhìn rõ cảnh vật, bây giờ xuống dưới chân núi mới nhìn lên ngọn núi trơ trọi ấy rất kỳ dị chẳng những cao thấu trời mà còn thắt eo như bị chia làm hai đoạn. Dưới chân núi có một tòa đạo quán cảnh trí rất ư thanh nhã ư tịch, Tái Phi Yến Ngô My Nương quay đầu lại bảo hai nàng:

- Xin nhị vị đợi bên ngoài một lát để ta vào bẩm báo một câu trước.

Tiếp đó không đợi đáp, bà ta đi thẳng vào luôn. Theo lẽ, điều ấy chẳng có gì vô lý nên hai nàng chẳng chút nghi ngờ gì. Nào ngờ chờ đã lâu vẫn không thấy phụ nhân ấy đi ra mà lại thấy xuất hiện bảy tám đạo sĩ, ai nấy đều có vẻ hung tợn giận dữ. Nhất là lão đạo sĩ đi đầu có tóc đỏ râu vàng mắt tam giác như mắt rắn, ồm gầy như que củi

mặc một đạo bào xanh. Lúc ấy Ngô My Nương bước ra theo bên cạnh, bà ta chỉ vào hai nàng:

- Hừ! Hai nha đầu này chính là người đánh rơi Phùng huynh đệ xuống đầm sâu đấy!

Đến đó Lăng Vân Yến và Bạch Phụng Tiên mới hiểu ra đúng là mưu kế của phụ nhân Ngô My Nương kia, có lẽ không muốn tự thân bị liên lụy vì chuyện vừa rồi nên bà ta mới chuộc lỗi bằng cách dẫn hai vị cô nương tới sào huyệt của Long Thu Vũ Sĩ Tề Thiên Lạc. Chỉ thấy lão già ốm nhom ấy dừng chân đảo mắt quét nhìn hai nữ lang một lúc rồi mới vuốt râu quát:

- Tiểu tỳ cả gan, là môn hạ của ai dám đến cấm địa của ta lộng hành, sao chưa quỳ xuống chịu tội?

Lăng Vân Yến cười ngạo mạn:

- Khẩu khí gồm thật, chúng cô nương không muốn quỳ thì sao?

Liền đó nàng chỉ vào mặt Ngô My Nương mắng:

- Con nữ tặc kia, hãy mau ngoan ngoãn dẫn chúng cô nương đến Phù Dung Phong kéo chết với ta, tưởng đem bọn trâu nước này ra dọa được chúng cô nương ư?

Tề Thiên Lạc đúng là kẻ gian ngoan, lão đang giận dữ là thế, bỗng thay đổi hẳn thái độ, lão sức nghĩ:

"Tại sao ta không chỉ đường cho hai tiểu tỳ này tìm đến Phù Dung Phong gây sự để ta ở ngoài hưởng lợi?"

Lão vội vã đổi giọng chuyển thành ôn hòa liền tức khắc:

- Thôi được! Nếu nhị vị cô nương nhất định tìm đến Phù Dung Phong, bản chân nhân đây xin chiều ý, dù sao nhị vị cũng khó thoát thân khỏi vùng rừng núi này của ta...

Lão hơi xoay người chỉ về hướng một ngọn núi cách đó không xa:

- Kìa, ngọn núi ấy là Phù Dung Phong có Hòa Hợp am nằm ngay dưới chân núi hướng mặt trời mọc, các cô nương cứ tùy tiện tới tìm, hoặc là ta sai Ngô My Nương dẫn nhị vị đi cho tiện?

Lão vẫy ra hiệu cho Ngô My Nương, bà ta không nói không rằng phi thân vọt lên tới trước, Lăng Vân Yến và Bạch Phụng Tiên lần lượt nối gót theo sau. Ba người phi hành như gió cuốn, chỉ khoảnh khắc là vượt qua hai rặng núi tới gần mục đích.

Dưới một ngọn núi thứ ba có một cốc núi không sâu gì lắm có hình dạng như một cái bát ăn cơm lật ngửa bốn bề toàn là suối chảy nước róc rách. Len qua những dòng suối là rừng hoa mai nở bạt ngàn đưa ra mùi hương thoang thoảng, cảnh vật tuyệt đẹp.

Thấp thoáng trong rừng mai có một dãy tường quét vôi trắng, bên trong là mái ngói xanh biếc, kiến trúc cực kỳ tinh mỹ. Ngô My Nương phi thân vọt qua tường vào nhà, hai vị cô nương bám theo bén gót. Bên trong cảnh tượng bày trí khác trần tục, chứng tỏ chủ nhân cũng là người u nhã. Thoáng chốc cửa am mở rộng bước ra một đạo cô trung niên diện sắc phong nhuận theo sau là hai nữ tỳ mặc áo tuyền đen.

Vừa nhìn thấy hai cô nương, vị đạo cô ấy mỉm cười cất tiếng:

- Ta có nghe tiểu đồ báo tin nhị vị cô nương tìm bằng hữu tới đây, xin mời vào tiểu am dùng trà.

Thái độ của đạo cô thân thiện và giọng nói cũng mười phần dễ nghe. Hai cô nương theo chân đạo cô bước vào trong am.

Nội am trần thiết mười phần hoa lệ, ấm áp như mùa xuân, thoang thoảng hương thơm đúng là nơi tu hành của huyền môn nhưng rất khó hiểu là chẳng thấy bất cứ một bàn thờ nào cả. Đạo cô dẫn hai cô nương vào một tịnh thất chẳng khác nào buồng khuê mời an vị rồi mỉm cười bí mật:

- Nhị vị cô nương có lấy làm mãn ý với tiểu am không?

Không đợi trả lời, đạo cô gật đầu nói tiếp:

- Ta rất thích kết duyên với mọi người, bất luận là nam hay nữ, hễ đã tới đây tất phải hoan lạc hơn nơi khác.

Đạo cô nói vậy có ý gì? Nhất là mục đích hai nàng tới đây tìm người yêu có liên quan gì đến câu nói của đạo cô? Lăng Vân Yến lập tức trả lời liền:

- Tiểu nữ nghe lệnh đồ nói có đồng bạn họ Yến của tiểu nữ lạc đường đến đây, xin cho biết có không?

Đồng thời Bạch Phụng Tiên cũng gấp gáp hỏi:

- Yến đại ca nếu có ở đây sao chưa thấy mặt?

Theo nhận định của hai nàng vì nơi đây là am của nữ tu, nếu cứ theo tập tính của Yến Lăng Vân có lẽ chàng không thể lưu lại đây quá lâu được. Bất ngờ đạo cô quét mắt nhìn hai nàng cười mỉm một cách bí mật:

- Nhắc đến thực là có kỳ duyên do thiên định, xưa vốn đã có cùng duyên nguyên nguồn gốc, hôm nay lệnh huynh đã trở thành rể ở đây rồi.

Câu nói lạ lùng khiến hai cô nương đều hết sức kinh ngạc. Nhất thời mấy tiếng "kỳ duyên thiên định", "xưa vốn đã có cùng duyên nguyên nguồn gốc" và "rể" không thể nào tin được đâm thẳng vào lòng hai vị cô nương. Vị đạo cô kia ánh mặt lạ lùng nói tiếp:

- Nhị vị đều không phải là người ngoài, xin mời tự nhiên nhìn cảnh động phòng hoa chúc rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Thuận tay đao cô đẩy nhẹ bức màn sau lưng lộ ra một tấm kính tròn cho phép nhìn sang phòng bên cạnh. Vừa nhìn thấy cảnh tượng phòng bên kia, cả hai cô nương đỏ gay mặt. Mặt hoa Lăng Vân Yển biến sắc kéo tay Ngọc Quan Âm, giọng hậm hực tức giận:

- Phụng muội muội! Chúng ta đi thôi.

Thì ra trong phòng bên cạnh có một nam hai nữ, ba người không mặc một mảnh vải trên thân trần truồng như nhộng. Nam nhân rõ ràng là Yển Lăng Vân đang mê mải mỗi tay ôm cứng một nàng vẻ mặt khoái lạc cực điểm. Cảnh tượng như thế làm sao hai vị cô nương trong trắng có thể chịu đựng cho nổi.

Vừa lúc ấy, đạo cô chủ nhân bật cười khanh khách:

- Nhị vị cô nương hà tất phải giận dỗi tiểu am. Đi ư? Hòa Hợp am của ta đây còn có tên là Hoan Lạc am, xưa này rất dễ vào nhưng rất khó ra đó!

Lăng Vân Yển không chịu đựng nổi, nàng quát to:

- Đồ chó cái muốn chết ư?

Cùng với tiếng quát, ngọc chuông nàng phát động ra một kinh lực đập thẳng tới. Bán Bán Tiên Cô Vạn Tố Trinh tránh không kịp bị chuông đánh vệt ngã qua bên, hai nữ lang lợi dụng cơ hội phi thân vượt ra khỏi am, không quay đầu lại, vọt thân luôn ra tường vây.

Thực ra riêng với Yển Lăng Vân, chàng chưa hề có nửa câu hẹn ước gì với hai người, chàng cũng chỉ tình cờ gặp hai người trong chốc lát rồi chia tay chứ đâu phải người ý trung nhân gì của hai nàng mà bị hai nàng hiểu lầm một cách oan uổng như thế?

- o O o -